

Dubovské noviny

Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre
Vydáva Konferencia sv. Ján Krištof v Dubovej ako prvé noviny tejto obce v histórii

Ročník IV. • december 2004 • Nepredajné

5/2004

Milí čitatelia,

rok ubehol neuveriteľne rýchlo a my znovu vstupujeme do adventnej atmosféry očakávaného zázraku Ježišovho príchodu medzi nás, slabých ľudí. Nuž, nech nás nepohlí zhon okolo nás natoľko, aby sme pravý zmysel Adventu odignorovali s falošným pocitom, že sa inak nedalo...

Spomeňme si na našich rodičov a starých rodičov, ako zrobení vstávali skoro ráno do fujavice a snehových závejov, aby nevynechali ani jednu "roráty", ako sa ľudovo nazývajú ranné sväté omše v období Adventu podľa latinského znenia textu úvodnej piesne: *Rorate, coeli desuper* - Rosu dajte, nebesá... Bolo by skvelé, keby sme dokázali prijať myšlienku, že roráty majú stále svoj význam pre našu duchovnú prípravu na Vianoce. Kiež by sa nám podarilo mať na nich živú účasť.

Advent je zároveň čas, kedy by sme mali častejšie brať do ruky Sväté písmo a čítať najmä tie úryvky z evanjelia, ktoré rozprávajú o Ježišovom narodení (napríklad prvé dve kapitoly Matúšovho evanjelia).

Nech nás Duch Svätý vedie k pravde, ktorá je prekrásne opísaná v Katechizme Katolíckej cirkvi, v článku 524, kde sa nám Advent predstavuje ako čas, v ktorom si máme pripomenúť narodenie Ježiša Krista pred 2000 rokmi a zároveň oživiť túžbu po jeho druhom slávnom príchode na konci vekov.

Prajeme všetkým našim čitateľom hojnosť Božieho požehnanie a milostiplné Vianoce, bohaté na vnútorný pokoj a radosť. Nech sú každý deň v našich srdciach Vianoce...

Zároveň prajeme všetkým požehnaný vstup do nového roka 2005.

Redakcia

Kupovanie darčiekov, zháňanie stromčeka, sychravé či snehové počasie. Ticho, v ktorom počuť koledy. Tma osvetľovaná mihotavým svetlom sviečok a proniknutá vôňou ihličnatých stromov. Smiech a radosť detí, chvíle s otcom a ďalšími príbuznými. Radosť z obdarovania i zo štedrosti – to je atmosféra vianoc na ktorú netrpezlivo čakáme, aby nás vymanila zo stereotypu života a na chvíľu nás potešila...

Vianoce

Rôzne prežívame tieto chvíle... Niektorí sám, iní uprostred vlastnej rodiny, alebo s deťmi, ba už aj s vnúčatami. Niektorí pri ozdobenom stromečku v obývačke, iní v zamestnaní, iní na vojne, ďalší pri lôžku v nemocnici alebo na misijnej stanici... Všetko toto je vedľajšie, lebo dôležitý je zmysel a dôvod týchto sviatkov. O čo tu teda ide?

Dobro a zlo, láska a nenávisť, pravda a klamstvo, spravodlivosť a nespravodlivosť vždy dva protipóly, alebo dve mocnosti a medzi nimi obrovský rozdiel: to prvé dáva život, šťastie, pokoj a to druhé prináša smrť, nešťastie a nepokoj... Veľký rozdiel medzi nimi, ale veľmi malá, takmer žiadna vzdialenosť, lebo stoja vedľa seba... To, čo ich oddeľuje, tá tenká čiara – to sú Vianoce. Áno, práve na vianoce zažiarilo svetlo vo tme, láska premožla nenávisť, dobro ukázalo nezmyselnosť zla. Pravda odhalila klamstvo a spravodlivosť prevážila nespravodlivosť... Moru, symbolu zla sa vytvorili hranice, brehy, cez ktoré nepretečie...

Nerozumieme tomu? Predstavme si, že vianoce by nikdy neboli bývali. Predstavme si skutočnosť, keby Boží Syn nebol prišiel na Zem. Ako by vyzerali naše mestá bez chrámov a dediny bez kostolov? Ako by vyzerali naše cintoríny bez krížov? Aké modlitby by učili rodičia svoje deti? Ku akému bohu a ku akému náboženstvu by ich priúčali? Aké práva a povinnosti by tu platili?

Aká úcta by bola ku človeku? Aké hodnoty by sme vyznávali a akú lásku by sme žili? A prečo by sme si vlastne odpúšťali, a prečo by sme sa zriekali? Prečo by sme ustupovali a kvôli čomu by sme sa obetovali? A opýtajme sa napokon: „Boli by sme ešte tu? Nepozabíjali by sme sa už dávno predtým? A existoval by vlastne i náš národ?“

Pozrime sa a smelo sa pozrime na národy, ktoré Vianoce nemajú. Všimnime si ich, všimnime si čo priniesli svetu a čo svetu ponúkajú? Vidíme mohutné stavby z otesaných kamenív. Ešte na mieste stojace, alebo už popadané kamene starých egyptských pyramíd, gréckych chrámov a rímskych divadel, cirkusov a koloseí a na kameňoch ešte nezaschnutú krv nevinných otrokov: mužov, žien a detí... Cítíme ten starobylý zápach voňaviek bohatých, vidíme paláce a kúpele majetných, počujeme krik povýšených... A na druhej strane je zas bieda utláčaných, chudobné chatrče poddaných, plač matiek, ktoré nemajú čo dať jesť svojim deťom, alebo plač mám, manželiek a detí prerušovaný lomozom a povelmi odchádzajúcich do vojny... Vidíme strašne smut-

(pokračovanie na str. 2)

Konferencia sv. Jána Krstiteľa
v Dubovej
Vás srdečne pozýva na tradičný

Benefičný koncert

v nedeľu 12. decembra 2004
o 15.00 hod.

v kostole Ružencovej Panny Márie
v Dubovej

Účinkujúci:

KREŠŤANSKÁ SPEVÁCKA SKUPINA

CREDO Z DUBOVEJ

STANO KOŠČ

KREŠŤANSKÝ MLÁDEŽNÍCKY SPEVÁCKY ZBOR

CREDO Z IVANKY PRI DUNAJI

Výťažok z dobrovoľného vstupného venujeme na podporu vinčenského charitatívneho projektu **Dom nádeje** v bratislavskom Ružinove, ktorého stručnú charakteristiku nám prinesie JUDr. Milan Balúch z Bratislavy.

Credo Dubová

Credo Ivanka pri Dunaji

Stano Košč

Všetkým ľuďom dobrej vôle...

Vinšujeme Vám, vinšujeme
na to Božie narodenie
i šťastie,
i zdravie,
od Boha požehnanie.

Pomôž Vám ho Pán Boh
šťastlivo prežiť,
lepšieho sa dožiť,
hojnejšie, pokojnejšie
v záhradke úrodnejšie,
v domácnosti svornosť,
u ľudí priaznivosť,
od Pána Boha lásku i milosť.

To Vám všetci vinšujeme
v tom pozemskom živote
a po tej všetkej
časnej добрote,
slávu nebeskú,
korunu anjelskú!

Crédaci

(dokončenie zo str. 1)

né pohľady tých, ktorých sa nemal kto zastáť, nemal sa za nich kto prihovoriť, nebolo toho, kto by im pomohol... Prečo? Lebo neboli takí jako tí nad nimi... Koľko zotročených a zmrzačených detí, koľko sirôt a hladujúcich... Koľko žien zneuctených, potupených, znásilnených a znevážených bez práva a bez úcty... Koľko statočných mužov odsúdených na smrť v nezmyselných vojnách, sporoch a súdnych procesoch..., či vyčerpaných nadľudskou prácou. Koľko napätia, krívd, urážok... Koľko vyhasnutých, zničených a pokazených životov... Prečo? Lebo nebolo lásky, nebolo spravodlivosti a práva, nebolo dobra a milosrdenstva, nebolo pravdy a rozvahy... Lebo tí, čo toto zapríčinili i vykonali a aj teraz robia toto zlo, neprijali Krista a preto niet dôvodu, ktorý by ich presvedčil, že majú konať inak a niet sily zhora a svetla od Boha, ktoré by zmenilo ich počínanie...

Áno, svet bez Boha, svet bez Krista a Vianoc je to najhoršie, čo si môže človek predstaviť. Keď aj my vo svojom prostredí a vo svojom živote vidíme niečo z tej zloby a nepravosti, o ktorej sme hovorili, je to preto – povedzme si otvorene, lebo ani my sme ešte neprijali Krista do svojho života, domu, obce, či národa... Veď On prišiel a priniesol pokoj, lásku, dobro, spravodlivosť, milosrdenstvo i pravdu všetkým ľuďom dobrej vôle... Otvorme mu srdce, prijmime ho a veľa sa zmení v našom živote i v našom prostredí.

Márió Orbán, farár

M. V.

Čas vianočný

Je tu čas vianočný, je tu čas zázračný
keď do ľudských príbytkov zavítal Boh

Každý z nás má rád
ten čas vianočný,
keď o niečo viac je hviezd na nebi.
Márne sa pokúšam
nájsť medzi nimi
tú, ktorá svietila v svätej chvíli.

V malíckom Betléme,
kde Ježiš malý
tak tajomne zrodil sa z čistej Panny
iba pár zvieratiek
s Jozefom si chráni
od Boha zoslaný darček zemi.

Tiško ťa malíčky vítam
medzi nami,
buď navždy prítomný, buď tu s nami,
narod' sa v každom z nás
ako v Betléme,
láska sa rozmnoží v tvojom mene.

Už ťa viac nehľadám,
ty hviezdíčka hviezd,
v ľuďoch ťa nachádzam z dedín a miest
niekde viac zablíkaš,
inde menej svietiš,
vo vnútri človeka, tam sa zjavíš.

Mám dobrú priateľku, volá sa Otká a pochádza zo Šaštína. Je poctivým čitateľom Dubovských novín. Jedného dňa mi strčila do ruky papier s týmito veršami. V minulom čísle som uverejnil vo forme otázok zopár myšlienok pod názvom Zamyslenie. Otká urobila niečo, čo som nečakal. Rozhodla sa takto odpovedať...

Otília Veizerová

Zamyslenie nad zamyslením

Prešla som sa v noci pod hviezdami, keď len ony a ja sme boli vonku sami.

Počula som krásnu pieseň lístia stromov, aj spev vtáčkov keď som išla domov.

Počula som ako hučí les, cítila som vôňu dreva ako dnes.

Spomínam si na kúdole dymu aj na tuhú bielu zimu.

V háji som sa nestratila, - iba húska odletela čo som mala s bratom pást... Až večer podarilo sa ju nájsť.

Po šaštínskom parku prešla som sa zrána, so starenkou svojou pomodlila Anjel Pána.

Pri kaplnke malej Matičku sme prosili, by nám dala zdravia veľa aj sily.

Chcem byť skromná, chcem byť svätá, nechcem sa skrýť na kraj sveta. Keď sa mi to nedarí, volám - Bože, pomôž mi.

V Šaštíne i na Dubovej určite je krásne, no ja neviem písať také krásne básne.

Preto prosím - ďalej piš a skladaj slová nám pre radosť a slávu Boha.

Keď sa pýtali sv. Františka assiského, ktorý dar prírody si najviac váži, odpovedal asi toto: "Vodu, lebo je užitočná a pokorná. Vždy zaujme najnižšie miesto. Zatečie aj pod kameň a tam zostáva..." - naozaj pekný, zrozumiteľný a výstižný príklad pokory. Aspoň vo voľnej prírode. S nami, ľudmi, je to trochu zložitejšie...

Pokora versus pýcha

Je možné zaujať vždy "najnižšie miesto"? Ako mám zaujať najnižšie miesto, ak som napríklad vedúci pracovník? Vedúci musí byť na čele ním riadeného úseku, inak by došlo k anarchii. Môže však zaujať "najnižšie miesto" medzi ostatnými rovnako postavenými.

C. Lewis v knihe *Rady skúseného diabla* na jednom mieste vyslovuje myšlienku, že pokorný je človek vtedy, ak sa vie úprimne tešiť z toho, že nejakú vec, ktorú mal v úmysle vykonať, urobil niekto iný rovnako dobre alebo dokonca lepšie a skôr.

Po Ježišomovom zmŕtvychvstaní, keď k prázdnomu hrobu bežali Pater a Ján, dobehol ako prvý Ján, lebo bol mladší. Nevkročil však dovnútra, ale počkal na Petra (ktorý mal vyššie postavenie) a vstúpil až po ňom. To bol podľa mňa prejav pokory.

Keďže pokora je cnosť Bohu milá, diabol sa ani v tejto oblasti nečinne neprizerá a zväzda nás z cesty. Predpokladám, že berie do úvahy našu vieru, inteligenciu i určitú ostražitosť a tak namiesto očividného klamstva či nejakého nezmyslu využíva na naše pomýlenie zbraň oveľa účinnejšiu - polopravdu. A tak namiesto pokory nám podsúva akúsi jej napodobeninu, atrapu, ktorú označujeme ako *falošnú pokoru*.

Myslím, že o falošnej pokore môžeme hovoriť, ak sa iba tvárime, že zaujímame "najnižšie miesto", ak sa iba tvárime, že rešpektujeme postavenie iného človeka a pritom mu šikovne znižujeme autoritu, ale aj vtedy, ak máme určité danosti, vlohy, poslanie a budeme to navonok popierať, hoci naše okolie i my sami sme si svojho talentu vedomí... Panna Mária hovorí vo svojom Magnificat: "Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia..." (Lk 1,48) - neskresľuje veľkosť svojho poslania a pritom ju nemôžeme viniť z nedostatku pokory.

Najväčším úspechom či úskokom diabla je podľa mňa to, že nás vedie k *pýche*. Tá má tiež mnohé podoby. Najčastejšie ju chápeme ako opak pokory. Potom ak prejavom pokory je snaha zaujať vždy "najnižšie miesto", prejavom pýchy je snaha zaujať vždy "najvyššie miesto". Pokorný človek si rád sadne aj k najutiahnutejšiemu členovi kolektívu a rovnocenne s ním ho-

vorí. Pyšný sa takto "nezníži" a prisadne si iba k seberovným "vyvoleným" (ibaže by išlo o predstieranú pokoru, alebo ho k tomu nútia nejaké, napr. priestorové, okolnosti).

Pochopiteľne, prejavy pýchy práve tak ako prejavy pokory sa v našom živote málokedy vyskytujú v obnaženej, rýdzej podobe. Väčšinou sa viac či menej strácajú v spleti ostatných lepších i horších stránok našej povahy. Sme schopní ubližovať s úsmevom na tvári a v momente, keď nadobudneme príjemný pocit, že sme sa dokázali stať pokornými, už nimi vlastne prestávame byť...

Východisko vidím v jednoduchosti. Je dôležité pridržiavať sa Ježišových slov: "Buďte... jednoduchí ako holubice" (Mt 10,16) Ten, kto hľadá Boha, má vyhýbať každej dvojitvárnosti (Múd 1,1), nech nič nerozdeľuje jeho srdce (Ž 119,113; Jak 4,8), niet vykrúcačiek v jeho správaní (Prís 10,9; 28,6) ani v jeho slovách (Sir 5,9).

Je príjemné stretnúť človeka, ktorý komunikuje jednoduchou zrozumiteľnou rečou, z ktorej necítiť žiadny bočný úmysel. Človeka, ktorý z nás neťahá informácie tak, že o tom ani nevieme a od ktorého nám nehrozí manipulácia ani psychický tlak, ak máme povedzme iný názor a nemáme záujem o jeho vstupovanie do nášho života.

Takého človeka však nie je vždy ľahké nájsť. Nie je tak viditeľný, je pokorný...

Ad majorem Dei gloriam!
František Zajíček

Naši jubilanti december 2004

70-ročná:

Mária Hozlárová (* 9.12.1934)

Jubilantke srdečne blahoželáme. Vyprosujeme jej všetky dary neba a veľa duchovného i telesného zdravia.

Pod'akovanie darcom

ktorí v predchádzajúcom období finančne podporili tvorbu Dubovských novín:

Anton Suchovský, Ľudmila Kernová, Agneša Heldová, Vilma Tarošová, Pavol Minárik, Mária Jakubcová, Mária Nemcová, Šteja Svrčková, Jozefína Nádašská a nemenovaní sympatizanti Dubovských novín.

ĎAKUJEME!

Pripomienka zosnulých december 2004

100 rokov:

Ján Kolek † 13.12.1904
manžel Jany rod. Kosecovej (46 r.)

Emanuel Peško † 27.12.1904
syn Jozefa a Kataríny rod. Svrčkovej (5 dní)

90 rokov:

Ján Šimovič † 18.12.1914
vdovec po Kristíne rod. Jursovej (80 r.)

Anastázia Mičunková † 24.12.1914
dcéra Alberta a Márie rod. Šimovičovej (12 r.)

Anna Balážová † 27.12.1914
dcéra Jána a Pavlíny rod. Moravčíkovej (12 r.)

80 rokov:

Tandlmajerová Bibiana † 10.12.1924
dcéra Heinricha a Júlie rod. Nitschneiderovej (7 dní)

70 rokov:

Štefan Svrček † 19.12.1934
syn Juraja a Márie rod. Špotákovej (77 r.)

50 rokov:

Tibor Nezhoda † 17.12.1954
syn Jozefa a Magdalény rod. Valentovičovej (2 mes.)

40 rokov:

Lukáš Jakubec † 6.12.1964
manžel Márie rod. Oškerovej (40 r.)

Anastázia Valentovičová † 27.12.1964
manželka Alexeja rod. Dubanová (73 r.)

Anastázia Valentovičová

30 rokov:

Ferdinand Jakubec † 24.12.1974
manžel Rozálie rod. Koníkovej (68 r.)

Ferdinand Jakubec

20 rokov:

Marian Held † 1.12.1984
manžel Agnešy rod. Švarcovej (38 r.)

Mária Lukačovičová † 2.12.1984
vdova po Jozefovi, rod. Švarcová (84 r.)

Peter Lukačovič † 21.12.1984
manžel Anny rod. Hutterovej (60 r.)

Marian Held

Mária Lukačovičová

Peter Lukačovič

*Pamätaj, Bože
náš, na duše svo-
jich služobníkov,
buď k nim milos-
tívny a prijmi ich do
svojho kráľovstva*

Zišli sme sa aj tento rok na mieste spomienok a tichej úcty voči našim drahým zosnulým rodičom, priateľom, deťom, blízkym i tým už úplne zabudnutým, neznámym. Zvláštny pocit, plný smútku, ale i nádeje na vzkriesenie...

Na dubovskom cintoríne

Počasié nám dosť prialo, mohli sme naplno vnímať pekne pripravenú slávnosť Všetkých svätých a spomienku na svojich zosnulých. Myšlienky, rozložené medzi niekoľko kategórií, postupne prečítané nás preniesli do rozličných úrovní pohľadu na odchod našich blíz-

Hanka Jakubcová

Lucka Moravčíková

Janka Polkorábová

Ela Kulichová

Ružena Lukačovičová

Mária Vargová

Mária Fandlová

Duchovný otec Mário Orbán s miništrantmi

Spevácka skupina Credo

kých do večnosti.

Kresťanská spevácka skupina Credo už tradične prispela niekoľkými piesňami a ako každý rok aj teraz pani Jozefína Fandlová pripomenula jednotlivo tých, ktorí od nás odišli za posledných 12 mesiacov.

Po modlitbe pri centrálnom kríži sme sa už rozišli po cintoríne navštíviť jednotlivé hroby našich najbližších.

Vždy pre nich v tento čas vyprosujeme odpustky a milosť od Pána, nech ich prijme do večnej blaženosti.

F. Z.

Finančný poradca na každý deň (10)

Každý z nás už istotne postrehol, že na Slovensku sa spúšťa veľký finančný projekt, ktorým je

Dôchodková reforma.

Viac než rok o nej informoval štát, v poslednom období spustili masívnu kampaň aj jednotlivé finančné inštitúcie, ktoré dostali licenciu na spravovanie jednej časti budúcich dôchodkov. Informácií o zámeroch, zmysle a spôsoboch uskutočnenia dôchodkovej reformy je teda pomerne dosť, moja skúsenosť však hovorí, že mnohí ľudia aj tak nemajú jasno v tom, čo sa vlastne deje.

Preto by som rád aj na stránkach Dubovských novín v závere tejto rubriky venoval téme dôchodkovej reformy pár slov.

Dosiaľ bola situácia taká, že dôchodcovia žili zo štátneho dôchodku (ktorý tvorili dôchodkové odvody občanov v produktívnom veku), prípadne zo svojich úspor, ktoré si v rôznych formách, najčastejšie na vkladných knižkách, nasporili. Podľa dnes zaužívanej terminológie, dalo by sa povedať, že tieto dva zdroje tvorili tzv. „pilieri“ ich dôchodku.

Štát si však uvedomil, že tento systém, presnejšie ten prvý „pilier“ (štátny) už nie je schopný zabezpečiť a v budúcnosti by sa nevyhnutne zrútil. Dôvody sú predovšetkým dva:

1) Ľudí v dôchodkovom veku pribúda, teda obyvateľstvo starne, ale ľudí v produktívnom veku ubúda, lebo už dlhú dobu sa rodí menej detí. Udržať súčasný systém by sa dalo teda jedine znížením dôchodkov, alebo neúmerňaním zvyšovaním dôchodkových odvodov;

2) Za uplynulých pätnásť rokov sa prudko zvýšila priemerná mzda i priemerný dôchodok (samozrejme i životné náklady), takže súčasní dôchodcovia poberajú podstatne vyšší dôchodok než aký bol kedysi ich zárobok, z ktorého platili dôchodkové odvody; inými slovami, do tejto kasy „pritekali“ oveľa menšie pramienky, než aké z nej teraz „vytekajú“.

Tieto dôvody pre spustenie reformy dôchodkového systému sú pomerne známe, avšak nie každý si uvedomuje, že práve pre tieto dôvody

reforma musí byť dobrá predovšetkým pre štát.

Tak ju skonštruoval, aby vyriešila jeho problém s vyplácaním dôchodkov. Ako? Postupne, približne v priebehu dvoch generácií, preniesie zodpovednosť za dôchodkové zabezpečenie zo svojich pliec, teda z pliec štátu, na plecia občanov. Neznamená to, že by štát postupne prestal vyplácať dôchodky, ale že podiel štátneho dôchodku na celkovom príjme občana (v dôchodkovom veku) sa bude postupne znižovať. Nástrojom, ktorý to má umožniť, je nový „pilier“ (druhý), ktorý sa včleňuje medzi tie dva, ktoré som uviedol vyššie, čiže štátny dôchodok a súkromné úspory.

Samozrejme, aby akákoľvek reforma, ktorú štát robí, bola prijateľná,

reforma nesmie občanov zatažiť.

Preto tento druhý pilier nebudú tvoriť nejaké ďalšie, vyššie odvody z príjmov, ale už tie doterajšie sa rozdelia na polovicu. Jedna (9%) bude smerovať do pôvodného systému a z nej sa budú vyplácať súčasní dôchodcovia, kým druhá (tiež 9%) bude smerovať do nových finančných inštitúcií, tzv. Dôchodkových správcovských spoločností, ktoré ich budú investovať v mene a na účet sporiteľov. Na jednej strane teda štát určuje výšku odvodu, udeľuje licencie na vznik a pôsobenie týchto spoločností, bude kontrolovať ich hospodárenie s prostriedkami sporiteľov. Na druhej strane, takto odvedené úspory už budú súkromným vlastníctvom sporiteľa, budú podliehať investičným rozhodnutiam sporiteľa a ním vybranej správcovskej spoločnosti a budú dedičné v prípade úmrtia sporiteľa pred dosiahnutím dôchodkového veku.

Prepočty hovoria jasnou rečou, že len z tohto rozdelenia

nemožno očakávať vyšší dôchodok,

aspoň nie nejakým významnejším, a určite nie pre tých, ktorí majú do dôchodkového veku menej ako 20-25 rokov. Ešte raz treba zdôrazniť, že to nie je zámerom reformy a aj preto je koncipovaná ako dobrovoľná pre všetkých tých, ktorí už dnes sú v produktívnom veku. Môžu sa dobrovoľne rozhodnúť, či budú akceptovať toto rozdelenie dôchodkového príjmu, alebo budú poberať dôchodok tak ako dnešní dôchodcovia.

Ak chceme uvažovať o reálnom zabezpečení v dôchodkovom veku,

treba teda rozmýšľať o iných zdrojoch,

iných „pilieroch“, podobne ako doteraz, keď prílepením na dôchodku sú jedine iné súkromné formy dôchodkového poistenia, sporenia, či investovania. Dnes je už totiž možností oveľa viac než v minulosti a vkladná knižka nie je ten najoptimálnejší. O tom bola reč v predošlých častiach našej rubriky. Jej cieľom bolo upozorniť čitateľov, že v oblasti osobných financií už dnes určite nie je rozumné uvažovať ani podľa hesla „nejako bolo, nejako bude“, ani podľahnúť panike a riešiť veci nejakým „hurá-systémom“.

Rozhodovaniu o vlastnej starobe odporúčam dať príslušnú váhu, dať si dobre poradiť od profesionálov, ktorí vedia zanalyzovať konkrétnu situáciu každého osobne, a rozhodovať sa s chladnou hlavou a s vedomím dlhodobého dopadu svojich rozhodnutí.

Presne toto prajem všetkým čitateľom Dubovských novín, a zároveň ďakujem za dvojročnú pozornosť, ktorú venovali tejto rubrike.

Mgr. Stanislav Košč
Finančný poradca Amslico AIG Life a Amslico AIG Funds

Sanitka

Je dobré, ak nenecháme bez povšimnutia sanitku, ktorá náhodou prechádza okolo nás. Možno o nič nejde a možno niekto zápasí o život. Je pravdepodobnejšie, že sa práve odohráva nejaká dráma života.

Vždy, keď vidíme prechádzať, alebo niekde pred domom stáť sanitku, poprosme aspoň krátko, kratúčko, za človeka alebo ľudí, kvôli ktorým tá sanitka vyšla do terénu. Aspoň strelnú modlitbu vyslovme v duchu alebo nahlas. Ide o skutok lásky. Oceníme to najmä vtedy, ak bude sanitka raz vziať niekoho nám blízkeho alebo nás samých. Verím však, že cítime hodnotu tohto kroku bez ohľadu na to, či sa nám to niekedy vráti, alebo nie.

Bolo by krajšie na zemi, keby sme všetci mali takýto zvyk.

Fantišek Zajíček

Vincent Šikula

Odhalenie náhrobného pomníka Vincenta Šikulu

Program začína o 17.00 na cintoríne v Dubovej vstupom dychovej hudby z Ivančky pri Dunaji. Táto dychovka si prichádza uctiť pamiatku spisovateľa a hudobníka, s ktorým ju spájajú bohaté spomienky.

Prichádza prezident Slovenskej republiky Ivan Gašparovič so svojim sprievodom a so starostom obce Dubová Alexandrom Lukačovičom, aby dôstojnou účasťou na odhalení náhrobného pomníka Vincentovi Šikulovi vzdali hold jeho osobnosti vo svete literárneho života spoločnosti.

Interpretka Mária Schlosserová recituje *Žaltár* - verše zo zbierky Vincenta Šikulu *Za odchodom orgánú*.

Za obec spisovateľov sa prihovára spisovateľ Lubomír Feldek. Za obec hudobníkov vedúci dychovej hudby z Ivančky. Hneď po ňom zaznie Pieseň o Dubovej v podaní našej kresťanskej speváckej skupiny Credo.

Lubomír Feldek

29. október 2004 sa určite zapíše medzi významnejšie dni spoločenského a kultúrneho života našej obce. Odohrali sa súčasne dve významné udalosti súvisiace so spomienkou na osobnosť spisovateľa a nášho rodáka Vincenta Šikulu: odhalenie jeho náhrobného pomníka a vyhlásenie výsledkov autorskej súťaže o Cenu Vincenta Šikulu. Osobná účasť prezidenta Slovenskej republiky a záznam celého programu pre Slovenský rozhlas iba podčiarkujú skutočnosť, že Vincent Šikula, ktorý sa narodil v Dubovej 19. septembra 1936, je a zostane osobnosťou národného formátu.

Alexander Lukačovič
a Ivan Gašparovič

Nasleduje samotné odhalenie náhrobného pomníka, diela Alexandra Ilečku. Pomník má tvar kríža a okrem slov SLOVO a BOH, ktoré autor umiestnil do priesečníka jeho osí, dominujú na pomníku názvy diel spisovateľa Vincenta Šikulu. K odhalenému pomníku prichádza prezident republiky a ako prvý kladie k nemu kvety dekorované slovenskou trikolórou.

Na výzvu starostu Dubovej prehovorí k nám neplánovane aj autor pomníka. Znovu si vypočujeme verše z rukopisu Vincenta Šikulu *Pre tých, čo pôjdu za nami*, napísané v decembri roku 1983 v prednese herca Alfréda Swana.

Dychová hudba z Ivančky zahrá ešte Šikulovu obľúbenú pieseň a moderátor podujatia Vladimír Dobřík ukončuje túto časť programu slovami:

"Vážení prítomní, slávnostný akt odhalenia náhrobného pomníka spisovateľa Vincenta Šikulu sa končí. V mene pozostalých Vám ďakujem, že ste svojou účasťou prispeli

li k jeho dôstojnému priebehu; osobitne ďakujem spisovateľovi Lubomírovi Feldekovi a vedúcemu dychovej kapely z Ivančky za príhovory, speváckemu súboru Credo z Dubovej a Dychovej hudbe z Ivančky za hudbu, ktorú Vinco mal tak rád. S jeho duchom sa teraz prenosieme do chaty Fúgelka, kde bude slávnostné vyhlásenie výsledkov súťaže v rozhlasovej poviedke o Cenu Vincenta Šikulu. Všetkých Vás srdečne pozývam."

Autorská súťaž o Cenu Vincenta Šikulu

Presúvame sa na Fúgelku, kde je už pripravené ozvučenie pre účinkujúcich a občerstvenie pre hostí. Po dvoch úvodných skladbách ivanskej dychovky, ale aj po úvodných organizačných zmätkoch Slovenského rozhlasu otvára túto druhú časť programu pán Jozef Šimonovič odrecitovaním básne Vincenta Šikulu *V Dubovej* zo zbierky *Zo zanedbanej záhrady*.

Alfréd Swan prečíta nasledujúci úryvok z diela Vincenta Šikulu *Tam, kde sa cesta skrúca*: "Narodil som sa v Dubovej. V dome, ktorý mal tuším číslo osemdesiatdeväť. Keby žili moji rodičia, mal by som ten dom rád.

Prezident republiky kladie kvety
k pomníku Vincenta Šikulu

No aj vtedy by mi stačila jedna izba, do ktorej by som možno iba sem-tam nazrel a tak ako moji statoční rodičia žičili mne, žičil by som aj ja všetkým súrodencom. Myslím na svojich šesť sestier a päť bratov, ako sme sa vždy žičili od najmladšieho po najstaršieho... Tam, kde sa cesta skrúca a zvíja a rumádzga v zákrutách, tam je môj domov, tam je

Mária Schlosserová
a Alfréd Swan

Kresťanská spevácka skupina Credo

Folklorná skupina Lipka

Krátku spomienku na vzťah Vincenta Šikulu k Dubovej nám odovzdá jeho manželka Anna Šikulová. Nasleduje samotné vyhlásenie autorskej súťaže o Cenu Vincenta Šikulu. Rozhlasoví interpreti čítajú úryvky z ocenených poviedok a autori si osobne preberajú ocenenia z rúk šéfredaktora Rádia Devín pána Maroša Bančaja, predsedu poroty pána Dr. Brata a manželky spisovateľa Vincenta Šikulu pani Anny Šikulovej.

Prémium udeľuje porota rozhlasovej poviedke *Druhý rast stromov*, ktorej autorom je Peter Glocko st., tretiu cenu poviedke *Obkásanie stromov* od autora Jána Šepitu, druhú cenu poviedke *S mamou*, ktorej autorkou je Táňa Kusá a prvú cenu poviedke *Pukliny v paneli* od Ladislava Hannikera.

Záverečný vstup celého programu patrí folklórnej skupine Lipka z Dubovej.

Spracoval
František Zajíček

môj svet, tam som vyletel z hniezda, tam sú moje kroky. Tam zletel anjel z neba, zakrúžil Božím, vylešteným kružidlom a hodil do potoka za hrst žltých peňazí, za ktoré sa už nikdy, ani len mame, neodvdáčim."

Nasleduje tá časť programu, v ktorej je prestavená nielen tvorba Vincenta Šikulu, ale aj naša obec, lebo - ako hovorí moderátor Vladimír Dobřík - nie každý z rozhlasových poslucháčov vie, kde je "Šikulova" Dubová. K mikrofónu je pozvaný starosta obce Alexander Lukačovič, ktorý stručne informuje o obci, jej vínach, ale spomenie aj pekný kostol, súbory Credo a Lipku a osobitne Knižnicu Vincenta Šikulu.

K slovu sa priebežne dostane ešte kresťanská spevácka skupina Credo, folklórna skupina Lipka a dychová hudba z Ivanky, ktorá paradoxne predvedie nespornú schopnosť robiť dobrú náladu súčasne s trochu zlým odhadom disponibilného času...

Dychová hudba z Ivanky pri Dunaji

Hody boli niečím iné...

Aj v tomto roku sme boli účastní bohoslužieb v našom peknom kostolíku, niektorí na prvej svätej omši, mnohí však na tej druhej, slávnostnej. Pokiaľ som trochu zachytil dojmy ľudí, viacerí máme pocit, že tohtoročná hodová slávnosť bola akási bohatšia, pestrejšia, jednoducho iná...

Duchovný otec Mário Orbán dal pomerne veľký priestor pre aktívnu účasť nás laikov na liturgii. Svoju úlohu zohrala účasť koncelebrujúceho kňaza a symbolický sprievod našich mladých z folklórneho súboru Lipka v pekných krojoch najprv na úvod slávnosti so sochou Panny Márie a neskôr s obetnými darmi. Spevácka skupina Credo a organistka obohatili toto duchovné stretnutie hudbou a spevom. Viacerí veriaci boli zapojení do rôznych čítaní a pomocou prenosného mikrofónu odzneli prosby veriacich priamo z lavíc.

Buďme vďační za tieto možno nenápadné prvky oživenia a obohatenia hodovej slávnosti. Ďakujeme tým, ktorí ich bez akýchkoľvek bočných úmyslov iniciovali alebo zrealizovali.

F. Z.

V Dubovej máme hody každý rok začiatkom októbra na sviatok Panny Márie Ružencovej, patrónky nášho kostola. Dá sa povedať, že ide o opakujúce sa prvky v liturgickom živote našej farnosti.

Novinky

v Knižnici Vincenta Šikulu - Obecnej knižnici Dubová:

Pre školopovinnú mládež máme ďalšiu z rady pomôcok k štúdiu - Dejepis na dlani.

Milovníci detektívok iste ocenia nový prípad Kay Scarpettovej - súdnej patologičky v knihe Čierna listina a siedmu detektívku zo starovekej číny z pera Roberta Van Gulika - Sudca Ti.

Nadobudli sme samozrejme aj posledné diela Táni Keleovej-Vasilkovej - Tichá bolesť a Cukor a soľ a poslednú knihu Danielle Steel - Bozk.

Do pozornosti čitateľov doporučujeme aj knihy : John Grisham - Tribúny, Philipp Vandenberg - Caesar a Kleopatra, Meg Cabotová - Princezná v ružovom, Mária Hastová - Ohromná vec.

Tešíme sa na stretnutie s Vami, prajeme požehnané Vianočné sviatky a veľa dobrých kníh v roku 2005.

- III -

Nedožité 100. narodeniny

Paulína Hrdlovičová,
rod. Jelemenská
* 10.12.1904

Spomíname.

Dátum vydania ďalšieho čísla: **1. január 2005** - uzávierka pre textové a obrazové príspevky: **10. december 2004**

Dubovské noviny - Nezávislé noviny malokarpatskej obce Dubová pri Modre

Vydavateľ: Konferencia sv. Jána Krstiteľa v Dubovej

Šéfredaktor: Mgr. Ing. František Zajíček

Redakcia: Jarmila Fandlová, PhDr. Gertrúda Hutterová, Pavol Lukačovič, Ľudovít Ružička, Peter Zajíček

Adresa: Zámocká ul. 47, 900 90 Dubová Kontakt: 0903 756 369, 0905 188 352

Reg. č.: ORRIOV 13/00239/24-9/2001 Tlač: Vydavateľstvo Michala Vaška

E-mail: dubovskenoviny@dubova.sk Peňažný ústav: TATRABANKA Účet č.: 2626475074 / 1100 Internet: www.dubova.sk

